

Nástin dějin Školských sester sv. Františka

*Podle úvahy o dějinách naší kongregace, kterou napsala SM Blažena Fabíková OSF
a knihy "Stoletá cesta" zpracovala SM Ludmila Pospíšilová OSF.*

Na fotografii je náš klášter ve Slatiňanech.

Obsah

I. Původ (1843 - 1912)

II. Život nové Kongregace překračuje hranice vlasti (1913 - 1945)

III. V různosti je jednota, musí však být postavena na skále (1945 - 1950)

IV. Ověřování cesty a návrat ke kořenům (II. vatikánský koncil)

V. Sto let trvání Kongregace

I. PŮVOD

Nejdříve to byl Graz v Rakousku

Vše začalo tím, že dvěma rodným sestrami Amálií a Antonii Lamplovým bylo svěřeno vedení školy, kde doposud působily jako učitelky. Obě byly členkami Třetího řádu svatého Františka a františkánské ideály žily s opravdovým nadšením. Když Amálie předčasně zemřela, plná zodpovědnost za vedení školy zůstala na Antonii. Tou dobou již zde bylo dalších pět nadšených mladých učitelek, které společně s Antonii bydlely, modlily se a dávaly všechny své síly k plnění svého vznešeného poslání. Jelikož Antonie viděla, že její malé společenství touží po Bohu zasvěceném životě, požádala biskupa Zängerleho o schválení. Protože citlivě vnímala znamení doby, chtěla se sestrami naplňovat ideály Řehole III. řádu sv. Františka a v soudobých podmínkách žít se svými sestrami a pracovat podle potřeb Církve v duchu pravidel zcela odlišných od tehdejší praxe ostatních řeholních společenství. Biskup rád žádosti vyhověl, protože sám viděl, že podobné společenství je pro jeho diecézi velmi potřebné. **Vlastní založení bylo schváleno roku 1843 Svatým stolcem - papežem Řehořem XVI.** Na znamení nového počátku sestry přijaly řeholní jména. Antonie Lamplová se nyní jmenuje sestra Františka.

Mladé společenství rostlo a plné nadšení rozšiřovalo okruh své činnosti. Sestry zakládají nové školy a chtějí vyučovat dívčí mládež a vychovávat ji v křesťanském duchu. Věnují se přednostně chudým dívkám. Sestra Františka o tom píše: *"Není to jen škola, kterou mají sestry na starosti, ale daleko těžší a obtížnější úkol výchovy dětí. ... **Musíme být opravdu pokorné, docela malé před Bohem, aby nás vzal do svých rukou, a tak nám pomáhal děti vychovávat. To přece víme, že požehnání musí přijít shůry od Otce světla. Jakmile na to zapomínáme, nalezneme jenom samy sebe a všechno pokazíme.**"*

Podobně píše o začátcích života společenství: *"Způsob našeho života není snadno pochopitelný a ještě tížeji uskutečnitelný. Většina žadatelek sní o klášterním ústraní, bojí se však přísnosti Karmelu. Domnívají se, že u nás jim to bude vše snazší. Přijdou-li, poznají, že se dostaly z deště pod okap. **Je to umění naučit se uprostřed práce a křiku dětí ustavičnému spojení s Bohem.** To vyžaduje čas a ne všechny se tomu naučí."*

*„**Ustavičné spojení s Bohem, které nesmí ustát ani při ošetřování dětí, ani při domácích pracích, je pro naše sestry nejvyšší důležitá a nutná. Pozorují však s bolestí, že zřídka přijmeme kandidátku, která to chápe ...**"*

Zajímavé je, že S. Františka nemínila omezit činnost sester jen na vyučování a výchovu. Když se jí hraběnka Auspergová, která chtěla založit společnost pro péči o nemocné, tázala, zda by se oba instituty nemohly spojit, odpověděla S. Františka moudře a dobrotivě: *„Ačkoliv jsme byly založeny na prvním místě pro školu, jsme ochotny ke každé práci, k níž nás církev zavolá."*

Matka Lamplová onemocněla r. 1848 na tuberkulózu a 28.5.1851 ve věku nedožitých 44 let umírá.

Mladá Kongregace prochází mnohými zkouškami, ale když sem **v roce 1859 vstupují rodné sestry Zahádkovy, pocházející ze Sloupnice, je to již velké společenství. Tři rodné sestry, které přijaly řeholní jména: Hyacinta, Jakoba a Adalberta, dostávají v Grazu řeholní formaci a učitelské vzdělání. Stále však u nich sílí touha, aby jednoho dne mohly založit filiálku v Čechách.**

Výchozí bod: Slatiňany r. 1888

25. února 1888 obdržely sestry Zahádkovy dovolení a požehnání od biskupa B. Zwergra i svých představených z Algersdorfu, aby mohly začít působit v Čechách. Sestry Hyacinta a Jakoba Zahádkovy odjely do Slatiňan. Pro činnost v Čechách se nejdříve musely podrobit zkouškám v české řeči, které úspěšně složily.

2. června 1888 - to jsou již Slatiňany a malý domek č. 8, Staré náměstí. Mateřským dům v Grazu je však zatížen mnohými finančními těžkostmi, a proto není schopen nést břemeno nového založení v

Čechách. Biskupové v Grazu a v Hradci Králové i sestra představená v Grazu dospěli k rozhodnutí, že nové založení v Slatiňanech bude samostatnou Kongregací.

13. 9. 1888 má konvent ve Slatiňanech řádně ustanovenou představenou s právem přijímat nové členky. Stala se jí Matka Hyacinta Zahálková. Sestry žily v malém pronajatém domku a vychovávaly zde v mateřské škole děti místních občanů.

Již v prvním roce působení sester ve Slatiňanech jsou přijímány do společenství nové žadatelky. Jsou tu obtíže začátků, chudoba všeho druhu, stísněnost malých prostor pronajatého domku a potřeba vlastního kláštera. Je tu však i radost z nových členek, z činnosti požehnané Bohem a žádané lidmi. Staví se nový klášter, mladý stromek Kongregace je prověřován, zušlechťován. Má už pevný základ ve své představené Matce Hyacintě a v Konstitucích jistotu cesty. A na hřbitově ve Slatiňanech první hrob mladičké sestry Antonie.

Čechy

Strom Kongregace roste rychle, potřebuje prostor. Volání po katolickém středním školství přichází ze sousedního města Chrudimi. Již v r. 1897 se zde staví nová velká budova učitelského ústavu. V roce 1896 byl koupen klášter v Koclířově. Za deset let po příchodu do Slatiňan má Kongregace již 51 členek je schválený český text Řehole a Konstitucí, koná se kanonická volby generální představené. Je to radost, radost z růstu. Růst, to radostné rozvinutí sil, je provázen i bolestí. V roce 1907 umírá hraběnka Stadionová, která byla od počátku dobroditelkou mladého společenství. Matka Hyacinta Zahálková začala churavět .

V r. 1910 byla zvolena jako druhá generální představená sestra Xaverie Fürgotová, sestra, která vstoupila do Kongregace již v roce 1889. Jakmile se však Matka Hyacinta trochu uzdravila, hned žádala svou nynější představenou, aby mohla odcestovat do USA. Američtí duchovní žádali totiž

evropské řeholní sestry o výpomoc v duchovní správě u přistěhovalců a ve školách. Přes svůj věk 70 ti let neváhala v r. 1911 podstoupit tuto cestu. Odjíždí do USA, kde také v roce 1912 umírá.

Kongregace přijímá další činnost: Gymnázium v Praze, výchovnou činnost v sirotčinci v Nymburce, v Praze na Kampě péči o nevidomé a další práce v různých městech. Má mladou, schopnou představenou Matku Xaverii, má také již mnoho přátel a dobrodinců v řadách kněží a příslušníků řádů.

II. ŽIVOT NOVÉ KONGREGACE PŘEKRAČUJE HRANICE VLASTI

USA

Matka Hyacinta je jako semeno zaseté do země a klíčí. Vzchází daleko - v Americe, kam ji vedla její apoštolská horlivost. V roce 1913 a postupně v dalších letech odcházejí skupiny sester za moře, aby zde Kongregace mohla působit. Je tu hrob Matky Hyacinty, je tu bolest a tvrdost nových začátků, je tu i naděje nového růstu.

Na obzoru je další bolest, začínající válka, tříbení a průklest. Omezení činnosti v Čechách, nedostatek potravin. Jaká bude budoucnost? Když válka skončila, je Církev drcena nenávisí revolučních skupin, útočí se na řády a kongregace a tedy i činnost naší Kongregace je ohrožena.

SLOVENSKO

Sestry jsou v r. 1919 povolány na Slovensko do škol. Jdou a je to krok požehnaný, jak ukázala i pozdější i současná léta. Ludová škola v Ružomberku, v Poprade, v Tepličke, v Lískovej. Měšťanské školy v Ružomberku a Popradě svědčily o velké horlivosti sester. Je tu naděje na hojný řeholní dorost a práce sester je velmi žádaná.

KONGREGACE SE ROZRŮSTÁ

Kongregace zahajuje tiskový apoštolát vydáváním hodnotných katolických knih.

V roce 1922 je v Praze - Břevnově zakoupen objekt pro nový mateřinec, protože dosavadní kláštery již pro množství nových členek nestačí.

V Pittsburghu v USA se staví nová budova mateřince, jelikož jsou i zde hojná řeholní povolání. Budova je posvěcena r. 1928.

Jsou zde i nové Konstituce - schváleny r. 1932 v Římě - zatím jen na zkoušku.

Život Kongregace pokračuje: Je nesen Boží láskou i drcen společenskými a politickými zvraty.

LÉTA 1939 AŽ 1950

Druhá světová válka, pronásledování, ohrožení nacismem.

ČECHY:

- omezení a nakonec zrušení veškeré školské činnosti;
- zabránění četných budov pro vojenské účely;
- věznění a popravy mnoha přátel Kongregace;

- 22. srpna 1942 umírá generální představená Matka Xaverie, která moudře vedla Kongregaci 32 let;
- je zrušen tiskový apoštolát ...

Je to všechno bolest? Je to i růst. Sestry se plně dávají do služeb Církve, učí náboženství v okrajových čtvrtích Prahy i jinde, pomáhají řeholníkům na farách, se souhlasem Svatého stolce přijímají práci v nemocnici.

SLOVENSKO:

- stává se v r. 1939 regíí (předstupeň provincie);
- má čtená řeholní povolání;
- rozšiřuje svou školskou a výchovnou činnost.

USA:

- početně i činností roste vikarie v Pittsburghu;
- rozvíjí se činnost i na vzdálených místech USA;
- sestry se zde horlivě modlí a obětují za své spolusestry v Čechách i na Slovensku.

Kongregace má od r. 1942 novou generální představenou, Matku Domitillu Rotterovou.

Rok 1943, sto let trvání mateřské Kongregace v Grazu, oslavují sestry vděčnou modlitbou.

Rok 1945, rok ukončení války, rok nadějí a nových perspektiv.

Obnovuje se spojení se sestrami na Slovensku a v USA. Opět se rozvíjí školská a výchovná činnost, sestry však zůstávají i nadále v nemocnicích a sociálních ústavech. Do Kongregace se hlásí velký počet kandidátek.

Tedy nový rozmach, nový růst, bolest je vystřídána radostí a nadějí.

III. V RŮZNOSTI JE JEDNOTA, MUSÍ VŠAK BÝT POSTAVENA NA SKÁLE

Obsah

Nový předěl v životě Kongregace? Je to pouze zevní uskutečnění toho, co již dlouho uzrávalo jako nutnost, jako záruka nového rozkvětu. Kongregace dostává mezinárodní charakter.

Roku 1947 bylo reskriptem Posvátné kongregace pro řeholníky povoleno přeložit generalát do Říma a zřídit tři provincie: Pražskou (pro Čechy), Žilinskou (pro Slovensko) a Pittsburghskou (pro USA). 19. září 1948 odchází Matka Domitilla Rotterová natrvalo do Říma. Nezná zemi, nezná řeč, nemá prostředky. Jde, protože celá Kongregace cítí, že je to třeba. Je zde radost, velká radost. Je tu nový prostor pro rozvoj, růst. A bolest? Začátek generalátu v Římě, to jsou úzkosti, nedostatek prostředků, hledání činnosti.

Ještě v roce 1947 přijala Velebná Matka misijní činnost v Chile, která byla odpovědí na opětovně naléhavé prosby biskupa z Talky. A tak z Prahy odcestovalo v tomto roce postupně 10 sester a 2 z USA. První statečné sestry přicházejí do země, kterou neznají, ale kterou si skutečně zamilují. Nemají misijní školy, nevědí nic o inkulturaci, jen modlitbou a obětmi zdolávají nesmírné obtíže začátků, avšak pokornou službou si postupně získávají důvěru místních obyvatel. Sestry se zde věnovaly především výuce a výchově dětí z nejchudších rodin.

Později vznikají další provincie: Bethlehem (USA) a Římská provincie v Itálii. Provincie budou žít charisma Kongregace ve vlastních podmínkách, budou zárukou jejího rozvoje a generální správa v Římě bude s láskou sledovat a podporovat tento vývoj.

ROK 1950

Jubilejní rok je pro Kongregaci v každém ohledu velmi významný.

2. února 1950 schválil Svatý stolec definitivně naše Konstituce a staly jsme se KONGREGACÍ PAPEŽSKÉHO PRÁVA.

Přišel Božský Hospodář na vinici Kongregace do provincií v Čechách a na Slovensku a prostřednictvím nepřátel Církve dával nové úkoly.

Starší sestry provincií pamatují dobře tento rok i oba roky předchozí. Nastolení komunistického režimu znamenalo zlom v životě obou provincií. Zrušení veškeré školské a výchovné činnosti v r. 1948 a 1949, a potom autobusy a auta, která odvážela sestry za doprovodu tajné policie do řadu let neobývaných starých klášterů. Zde žily pod tvrdým dohledem, bez prostředků, bez vlastní činnosti. Sestry provincie Žilina pracují na polích, v lesích, později v českých zemích v textilních továrnách. Sestry pražské provincie hledají obživu v okolí koncentračního střediska, později se dostanou postupně do sociálních ústavů, které mnohde pomáhají budovat doslova z ruin a rozvalin. I sestry provincie Žilina přijímají po čase práci v podobných ústavech. Vždy se to děje pod přísnou kontrolou a se souhlasem vládních úřadů. Hlavní účel této akce je postupná likvidace Církve, a tím i řádů a kongregací. Naprostý zákaz přijímání dorostu dává více méně přesně stanovit dobu, kdy Církev v Československu zanikne.

Jak přijaly sestry tuto skutečnost? V duchu hesla Matky Xaverie: "Dominus est, Deo gratias".

- Nemohou psát do generalátu a podat pravdivou zprávu o své situaci.

- Nemohou se opřít o své církevní představené, protože ti jsou ve vězení, v internaci nebo odsouzeni na smrt.

Sestry i nyní rostou. Rostou vnitřně. Statečně, s pravou františkánskou radostností a svobodou jdou tam, kam je jim přikázáno, pracují svědomitě a vzorně a každou novou situaci přijímají jako přirozenou a nejlepší. Sestry umírají, nové nejsou. A přece je to růst. Je to prověřování cesty zasvěceného života, je to vnitřní růst, upevňování základů a jistota cesty.

Sestry v Československu se jen nepatrně dovídají o životě v generalátě a v ostatních provinciích. Cítí však, že vedení Kongregace hledá v obtížích jiné země své místo, že hledá potřebné kontakty i vhodnou činnost v Římě. Generalátu pomáhá jen provincie v USA, kde se zdárně rozvíjí činnost ve farních školách i v pastoraci. Je tu i činnost v Německu, kde pracují sestry německé národnosti, je tu rychle se rozvíjející misie Chile, pomalu nabírá dech činnost v Římě, jsou první novicky a tím záruka růstu. Ze skromných počátků malé ošetrovny pro rekonvalescenty a později i pro nemocné TBC v Římě postupně vyrůstá kongregační klinika „BETANIA.“

Základy Kongregace jsou položeny a upevněny ve věčném městě: bolest i radost a nové větve na stromě Kongregace.

IV. OVĚŘOVÁNÍ CESTY A NÁVRAT KE KOŘENŮM

II. VATIKÁNSKÝ KONCIL

postavil před celou církev nové úkoly. Pro členy řádů a kongregací to znamenalo:

- zkoumat dosavadní cestu,
- vrátit se ke kořenům,
- pevně formulovat vlastní charisma,
- uskutečnit revizi svých konstitucí.

V generalátě je již nová generální představená M. M. Mildred Zaremba, která byla v r. 1964 zvolena místo zemřelé M. M. Domitilly. Úkol daný Koncilem je velký. Dekret o obnově řeholního života dostávají všechny provincie. Mají ho studovat, prověřovat dosavadní život, hledat nové cesty, tedy vlastně původní kořeny.

OBNOVA

v duchu II. vatikánského koncilu kromě prací na nových konstitucích vyžadovala i úpravu řeholního oděvu. Všechny provincie tuto změnu uskutečnily podle vlastních návrhů. Sestry radostně a s nadšením pracují na návrzích změn v konstitucích, s hrdostí se vracejí „ke kořenům“ v nově objeveném životním příkladu osobnosti Matky Františky Antonie Lamplové a jejím díle založení původní mateřské Kongregace v Grazu.

ROK 1969

Veliká je radost ze setkání delegátek všech provincií na Mimořádné generální kapitule v Římě. Přechodné uvolnění v politickém životě dalo sestřám z Československa doslova historickou možnost: setkat se navzájem a uvidět jedna v druhé samu sebe. Kdo byl na této kapitule přítomen, potvrdí, jak si sestry navzájem rozuměly, i když neznaly řeč. Byla to doba budování a tříbení i doba růstu. Byl to vnitřní růst, definování charismatu a jeho chápání. Také provincie Praha a Žilina studují horlivě a pečlivě zasílané materiály a v omezených možnostech včleňují získané poznatky do svého života. Opět jsou tvrdě tísněny komunistickou vládou, ale žijí a přijímají každý den z ruky Boží jako dar pro růst osobní i řádový. Rýsuje se nový způsob života, plný dynamiky a františkánského nadšení. To je již generální představenou S. M. Eliška Pretschnerová, bývalá provinciální Pražské provincie, a rádkyní, později dokonce vikářkou, S.M. Luceta Macíková. Je to radost, ale i bolest, že právě ony nemohou být se svými sestrami v těchto dobách zkoušek a hledání. Žít řeholní život v komunistickém světě znamenalo pro mladé sestry, které začaly být v těchto letech tajně přijímány do společenství, riziko pronásledování a mnohdy i vězení.

V sedmdesátých letech byl sestřám z provincie Praha a Žilina opět velmi ztížen kontakt se spolusestrami z jiných provincií. Žily jedním charismatem, které podle připomínek sestry pomáhaly formulovat při schůzkách s generální správou a při generálních kapitulách, na které však odjížděly jen ve velmi omezeném počtu. Společná práce na nových konstitucích, které nakonec dostala každá sestra Kongregace, sbližovala všechny sestry.

MISIJNÍ ČINNOST

Její rozšíření a zintenzívnění bylo také jedním z úkolů, které Koncil zdůrazňoval. Provincie USA zřizují a rozšiřují pastorační a katechetickou činnost, provincie Pittsburh v roce 1986 začíná misijní činnost

v Jihoafrické republice a působí mezi černými a barevnými dětmi. Tedy další kontinent - expanze Ducha, cítíme tu pomoc a vedení našich zakladatelek. Vyšly ze své země, i když sester nebylo ještě tak mnoho. Sestra Joan jde jako průkopnice, za ní pak přicházejí další. Misijní dílo v Africe zapouští kořínky. Potřebuje ovšem lidi, sestry. Pittsburghská provincie dává, je však třeba pomoci i odjinud, z dalších provincií. A tak budoucnost je třeba znovu vložit do rukou Pánových v důvěru v jeho pomoc.

Činnost Kongregace se rozšiřuje. Z původní, převážně školské činnosti je nyní široké spektrum služeb: Zůstává dle možnosti školská činnost, dále je tu služba v jeslích, mateřských školách, pastorační služba a katechetická centra mládeže, sociální služby, zdravotní služba v nemocnicích, farní služba, domy modlitby.

Provincie Praha a Žilina rostou v hledání cesty, jak je možno žít řeholní život v totalitním systému. Malé utajené komunity sester - to jsou formační buňky, kde se nové sestry učí žít charisma naší Kongregace. Boží volání k zasvěcenému životu je u těchto mladých sester silnější než strach z prozrazení a nebezpečí policejních výsledků, domovních prohlídek i možného uvěznění. Není to lehké: Pracovat tam, kde křesťanský život byl mnohdy plně vyhlazen, být zde svědectvím všech morálních hodnot. Doma v komunitě žít životem modlitby, nechat se ztvárňovat formační výchovou v opravdovou Školskou sestru františkánku. Jen Pán Bůh ví o nadlidském úsilí magister v těchto tajných komunitách, kde každý den bylo možno čekat policejní zásah, soud, vězení. Některé z mladých sester nevydržely stálé ohrožení, šly dále svou cestou, ale to patřilo k růstu, k ověření pravosti cesty.

ŘÍM - VIA PISANA

Provincie Řím buduje vlastní mateřinec. Bude zde provinciální i formační dům. Naplní se? Když Don Bosco měl dům poloprázdný, koupil další lůžko, protože věřil, že je bude potřebovat.

INDIE: RADOST, STAROST I NADĚJE

Dík velkému úsilí generální představené S.M. Marceliny Goceljak a její nástupkyně S.M. Lucety Macíkové nacházíme místo v Indii. Vše začalo zdánlivě nenápadně, když v roce 1986 byla do Římské provincie přijata první Indka. Postupně se v generalátě objevují nové tváře, milé, radostné, jen jména mají nezvyklá, zvláště pro Evropany. Doma v Indii dostávají první základní formaci. Na další formaci přicházejí do Říma, jelikož vláda Indie nedovoluje cizím státním příslušníkům pobyt v Indii déle než tři měsíce. Je však dohoda mezi vládou a biskupskou konferencí, že dívka, která se dva roky připravuje na vstup do některé kongregace, může po uplynutí této doby odjet mimo vlast na další formaci či studium. Jiné společenství sester františkánek v Indii souhlasilo, že poskytnou tuto prvotní formaci našim čekatelkám. Byl zakoupen vhodný dům a přijímány první čekatelky. Formační dům na Via Pisana v Římě se bude tedy plnit. Je to radost pro celou Kongregaci, je to záruka růstu.

V r. 1994 odjíždějí mladé sestry Indky, které již prošly potřebnou řeholní formací, do vlasti, aby tam postupně převzaly formaci svých indických spolusester do vlastní péče. Je to odvážný krok, ale nechceme přece dcery této země získávat sobecky jen ve svůj prospěch. Narodily se zde a sem také patří: do své kultury, aby tu mohly směle a s nadšením hlásat evangelium.

V. STO LET TRVÁNÍ KONGREGACE

1988

Sto let trvání Kongregace. Rok radosti a díky za stoletou cestu. V Římě jsou ústřední děkovné slavnosti za účasti četrnásť sester ze všech provincií - i z regie Chile a misie v Africe. Také sestry z provincií Praha a Žilina mohly přijet a mít tak účast na společné radosti. Generální dům přivítal všechny s láskou a štědrě. Přijely i sestry z Kongregace v Grazu a další vzácní hosté. Byly to požehnané dny díky všem, kdo šly před námi a nesly svá světla...

Te Deum laudamus ...

1989

Svatá Anežka Česká zahajuje další století života Kongregace. Na její svatořečení se opět scházejí sestry z celé Kongregace. Sestry z provincií Praha a Žilina se vrací po slavnosti z Říma vlastně již do svobodné vlasti. Komunistický systém se zhroutil. Po noci přišlo ráno, po zimě jaro. S pokorou se skláníme před Tím, který nás povolal, který dal růst, dal pocítit bolest růstu i radost nad tím, že patříme do této Kongregace.

Obě provincie - Česká i Slovenská začínají žít opět svobodně, tajné komunity začínají veřejně působit, mladé sestry odcházejí díky nové generální představené S.M. Lucetě Macíkové na studia do Říma i USA. Sestry se postupně vrací do škol, učí náboženství na gymnáziích, učňovských i základních školách, na farách i při katechumenátu dospělých. Věnují se také dětem a mládeži zdravotně postiženým.

Generální správa nyní pořádá každý rok mezinárodní setkání sester naší Kongregace, abychom se co nejvíce osobně poznávaly, abychom stále více přijímaly jedna druhou v duchu inkulturace. Jednota v různosti vyžaduje skutečný život podle evangelia.

V roce 1993 zakládá generální představená S.M. Luceta novou misii - v Alma-Atě v Kazachstánu. Jdou sem slovenské i české sestry. Začátky misie jsou provázeny mnoha těžkostmi, ale Pán pomáhá a radost z nových sester, které se přihlásily do našeho společenství, je nesmírná. A tak již nevystačíme v naší Kongregaci jen s angličtinou, italštinou a španělštinou - je třeba učit se rusky ...

Do naší České provincie se znovu přijímají nové sestry, které cítí povolání do našeho společenství. Ve spojení s celou Kongregací se snažíme o prohlubování našeho života podle evangelia a dáváme se do služeb Církvi především v naší výchovné a sociální činnosti. Jsme vděčné všem našim sestrám, které před námi nesly ve svém životě charisma Kongregace tak jako olej věrnosti v lampách moudrých panen. Mnohé z těchto sester jsou nyní vyčerpané, nemocné. Mladší i starší sestry jsou nyní jednou rodinou, která roste ve vzájemné lásce. Postupně se vracíme na místa, odkud nás komunismus v roce 1950 vyhnal, a víme, že Pán nám opět pomáhá mocnou rukou, protože co bychom byly bez jeho milosti?

BŮH BUDIŽ CHVÁLEN A VELEBEN NA VĚKY!